

det konservative Folkeparti og af det radikale Venstre, det Mindretal, som havde stillet Forslag om Gennemførelse af en særlig Lov. Jeg udtalte mig i Tilslutning til dette Mindretal mod at gennemføre de paatænkte Sikkerhedsforanstaltninger, som Ministeren havde foreslaaet, og som Flertallet i Folketinget havde stemt for, gennem en Ændring i Loven om Umyndighed og Værgemaal, og jeg udtalte mig ogsaa imod den foreslaaede Bestemmelse om, at en Person skulde kunne indespærres uden at have begaaet en strafbar Handling, for det kunde jo faktisk lade sig gøre efter Forslaget, saaledes som det forelaa. Man sagde her fra mit Partis Side, at man var villig til at medvirke til Gennemførelsen af en effektiv Lovgivning angaaende Sikkerhedsforanstaltninger overfor disse samfundsfarlige Forbrydere, men man maatte kræve, at der skulde foreligge en strafbar Handling, inden man kunde skride ind imod dem, at deres Sag derefter blev undersøgt paa den mest betryggende Maade, samt at disse Sager blev ført under Kriminalrettsprocessens Former og ikke under Civilrettsprocessens Form som foreslaaet i Regeringsforslaget

Det var de Punkter, jeg særlig holdt paa: at Bestemmelsen skulde gennemføres som en særlig Lov og ikke som en Tilføjelse til Umyndighedsloven, at der forud skulde være en strafbar Handling som Grundlag for at skride ind, og at Sagen da skulde undersøges grundigt, hvilket bedst sikredes derved, at det skete under Kriminalrettsprocessens Former. Dette Standpunkt, som var mit og mit Partis Standpunkt baade i det andet høje Ting og her, har vi handlet efter hele Tiden og har vi heldigvis ogsaa omsider naaet at faa respekteret. Men for at imødegaa den Betragtning, at vi skulde have smølet med Sagen i Udvalget, hvilket jeg i saa Fald som Formand for Udvalget vilde have haft en stor Del af Skylden for, kunde jeg ønske ganske kort at referere Gangen i Forslagets Behandling her. Endskønt den ærede Ordfører jo kom ind paa det samme i Gaar, vil jeg maaske dog paa enkelte Punkter gøre det lidt mere udførligt, uden at jeg dermed vil desavouere den ærede Ordfører, hvis Fremstilling i Gaar jeg fuldt og helt kan slutte mig til.

Den 17. December anmeldtes Lovforslaget her i Landstinget som oversendt fra Folketinget. Den 19. December kom Forslaget til første Behandling, og den 20. December valgtes Udvalg. Samme Dag tog Tinget Juleferie, og selvfølgelig var vi da afskaaret fra at holde Møde før Jul. Den 9. Januar optog Tinget sine Møder

igen, og samme Dag samledes Udvalget og forlangte at faa tilstillet forskellige Dokumenter til Brug ved Udvalgets Arbejde. Den højtærede Ordfører omtalte i Gaar, at det varede noget længe, inden vi fik det, vi særlig ønskede. Den følgende Dag begyndte Udvalget sine Møder og drøftede forskellige Synspunkter. Paa disse Møder fremkom Forslag fra vor Side i Overensstemmelse med mit Partis Stilling baade i det andet Ting og her, og de blev drøftet. Endelig den 14. Januar blev Ændringsforslag indkaldt, og der foreligger daterede Ændringsforslag af 20. og 21., som blev behandlet den 21. og 23.; der blev endvidere modtaget Deputationer, ligesom vi i de Dage havde en udmærket Konference med Fængselsdirektøren, hvorigennem Udvalget fik mange for sit Arbejde interessante Oplysninger. Alt dette var sket inden 1. Februar, skønt der blev skrevet i „Social-Demokraten“, at vi efter 6 Ugers Forløb ikke havde rørt os af Stedet. Det er altsaa en fuldstændig Vildledning af den store Befolkning, som læser dette Blad. At man med god Grund kan besvære sig over, at saadant kan fremkomme, tror jeg, det høje Ting vil give mig Ret i. Den 4. Februar var Udvalget saa vidt, at man enedes om at sende de i Udvalget dels af os, dels af det konservative Folkeparti stillede Ændringsforslag gennem Justitsministeren til Erklæring hos den gamle Straffelovskommissionens Medlemmer. Vi havde altsaa ikke ligget helt paa den lade Side. Naar vi tog dette Skridt, var det, fordi vi alle ønskede at faa noget ud af Forhandlingerne, og det konservative Folkeparti og Venstre maatte have et vist Samarbejde i Sagen for at faa noget ud af den. Naar vi skulde over til at have en anden Lovgivning end Umyndighedslovgivningen til Grundlag, var det rimeligt, at det tog Tid; og at de forskellige Synspunkter maatte gennemdrøftes og overtænkes, er klart. Men, som Forholdene laa, vil jeg paastaa, at vi handlede meget hurtigt. Før den 9. Januar kunde vi praktisk talt ikke begynde Arbejdet i Udvalget, og naar vi den 4. Februar var færdige til at faa vore Forslag sendt til Erklæring, har vi ikke ligget paa den lade Side.

Man kan sige: Hvorfor sende Forslagene til Erklæring i Straffelovskommissionen? Det tager jo Tid. Det er blevet kritiseret fra visse Sider og betragtet som noget af en Forhaling. Deroverfor maa jeg sige, at det, vi skulde lovgive om, var en meget vigtig og alvorlig Sag, og vi savnede ganske Vejledning fra den tidligere Straffelovskom-